

Zuzana Stožická

Výstudovala biológiu a pracovala vo výskume neurodegeneračných ochorení. Momentálne sa venuje najmä prebáľovacej logistike, kašičkologii a pieskovej architektúre. Žije v Bratislave s manželom, dvomi deťmi, adoptovanou mačkou a pocitom úzasu. Sci-fi a fantasy poviedky začala publikovať na prelome tisícročí (do roku 2007 pod dievčenským menom Minichová). Ramnú tvorbu vydala s V. Búrom a T. Stiffelom v spoločnej antológii *Mozaitka rôznobežných ciest* (2001). Ďalšie poviedky, ktoré sa presadili v žánrových časopisoch a literárnych súťažiach, zhrnula do dvoch zbierok: *Črepiny z oblohy* (2007) a *Manut farby malinového lekváru* (2015). Spolupracovala pri zostavovaní antológie slovenskej sci-fi *Dotyky budúcnosti* (2014). Humoristickou novelou prispela k projektu *Rozmarná fantázička* (2015). Jej poviedky boli preložené do češtiny (antológia *Fantázia – to najlepšie... a ešte niečo navíc*, 2007, časopis XB-1, 11/2014), poľštiny (zbierka *Astralnia*, 2007), angličtiny (*Fragments of Heaven* – zborník Fantasy Award 2014) a medzinárodného jazyka esperanto (*Ĝis tien*, zbierka pripravovaná k príležitosti 101. svetového kongresu esperanta v Nitre, 2016 – pretože esperanto je idealistické tykadlo, ktoré do nášho pragmatického sveta prepašovala utópia). V poviedke *Rubínova liečba* sa zahráva s motívom hypertrofovaného materstva a otázkou, či je morálka súčasťou ľudského zdravia. Autorka prehlasuje, že s hospitalizáciou slovenského premiéra, ku ktorej došlo krátko po zaslaní textu do antológie, nemá nič spoločné.

Rubínova liečba

Zuzana Stožická

Rubín.

Bolelo to.

Rubínko.

Bolelo to poriadne.

Mój malý...

Nič nevidel a navyše sa hrozne bál.

Ššššš... *To prejde, všetko bude v poriadku...*

Bolelo to tak, že viac už hádam nemohlo, ale veril jej. Mamička bola pri ňom. Hojdala ho v náručí. Cítil jej vôňu. Harmančekový šampón, jemný závan mlieka... Pravidelný pohyb ho ukolísal do stavu blaženého nevedomia.

„Ste v poriadku, pani Fierceová? Posadte sa. Niečo na pitie?“

Nervózna štyridsiatnička prijala pohár vody. Odpila, no keď si všimla, že hladina prezárdza chvenie jej ruky, radšej ho položila. Tvar mala bleďú ako plášte bezmenných poskocov, ktorí sa mihali okolo. Občas prikývla. Áno, mimotelový multiorgánový podporný systém je v štádiu klinických skúšok. Predstierala, že rozumie. Z trojice testovaných pacientov zatiaľ zachránil iba dievčatko zranené pri autonehode. Predstierala, že ju to zaujíma. Profesora, ktorý k nej neprestával hovoriť, vnímala akoby zdialky. Videla len Rubína. To, čo z neho ostalo.

Vyzeral horšie, než čakala. Karikatúra. Rozbitá hračka uväznená v čudnej hučiacej skrini s hadičkami, káblami, obrazovkami a kontrolkami. Väčšinu hlavy mu zakrývala

bizarná čiapočka so spleťou vytírajúcich drôtov a ten zvyšok... by si tiež zaslúžil zakryť, aby sa pani Fierceová nemusela pozerat' na strašidelné diery v tvári a hrudníku zaplátané hrčami "skafoldov" z extracelulárnej hmoty, odpudivo kontrastujúce s mapami červeno-fialovej kože. Alebo kýpť pravej ruky zacapnutý iba lesklým regeneračným gelom...

Toto žiadny človek nemôže prežiť.

Znovu prikývla. Podpísala všetky papiere, poverenia, informované súhlasy a sponzorské poukážky. Hlavne poukážky. Vedela, čo sa od nej čaká. No sama čakala už iba na koniec.

Prebral ho strach. Videl mužskú tvár skrivenú odhodlaním. Zblesk. Nenávidí ma, však, mami? To on mi ublížil?

Teraz na to nemysli. Ukáž? Odožením zlé sny. Prešla mu rukou po čele a naozaj - úzkosť odplynula spolu so spomienkou.

Musíš odpočívať. Musíš sa uzdraviť, potrebuješ veľa síl. Zatiaľ pekne lež. Ja som tu a nepustím sem žiadnych bubákov. Stále budem tu. Môžem ťa držať za ruku, chceš?

Áno, prosím.

Držala ho za ruku, kým sa znovu neupokojil a chlácholila ho zakaždým, keď sa vydesene strhol. Kírmila ho a ošetrovala, čítala mu rozprávky a spievala uspávančky nežným láskavým hlasom. Keď mu bolo lepšie, hrala s ním hry, žartovala, strapatila mu vlasy a často ho objímala.

Stále si tu, prehovoril Rubín zamyslene.

Áno. Také sú mamy.

Ale ty nie si moja pravá mama, však?

Rubín si na mnoho vecí nespomínal, no jedno vedel. Jeho pravá mama bola iná. Nie tak celkom... uspávankový typ. Robila, čo bolo treba, a na hry zvyčajne nemala čas.

Falošná mama chvíľu váhala a potom odvetila: Nie som. Chcel by si radšej ju?

Chcem hlavne vedieť, kto si a kde to sme.

Začínaš sa orientovať, to je dobre. Sme v nemocnici. Utrpel si vážne zranenia, priviezli ťa na pokraji smrti a uviedli do umelého spánku.

Zomieram? spýtal sa Rubín vecne. Nechcelo sa mu veriť falošnej mame, ale v hĺbke duše cítil, že v tomto neklame.

Máš poranených viacero dôležitých orgánov vrátane mozgu. Ja som Simona, avatar experimentálneho zariadenia, na ktoré ťa pripojili, pretože to bola posledná možnosť, ako ti zachrániť život. Dodávam ti kyslík, živiny, čistím ti krv, ladím obranné a regeneračné procesy... Ako keď matka živí dieťa vo svojom tele, samozrejme trochu inak, lebo tvoje telo už nie je plod. No pre potreby hojenia sa občas oplati bunky presvedčať, aby sa cítili mladšie, ako v skutočnosti sú. Napríklad ty si prišiel o pravú ruku od lakťa dole. Bez nášho drobného podvodu by ti nikdy nedorástla.

Nevedel som, že ruka môže dorásť. Ešte tak v Amerike. Ale u nás?

Môj systém je výsledkom medzinárodnej spolupráce. Medzi riešiteľmi projektu sú aj americkí vedci, ak ťa to zaujíma. No kvôli zákonom, obmedzujúcim prácu s kmeňovými bunkami a darcovským nervovým tkanivom, som v Spojených štátoch vzniknúť nemohla.

To je síce skvelé, ale oveľa viac ma zaujíma, čo sa mi vlastne stalo.

Hm... Charakter zranení nasvedčuje tomu, že si sa ocitol v tesnej blízkosti explózie. O jej príčine neviem viac než ty, ale viem všetko o tom, ako ťa vyliečiť. Ostanem s tebou, kým ma budeš potrebovať. A nemusíš ma volať „mami“, iba ak by si chcel, usmiala sa nákazlivo. Nelka to robila celkom prirodzene. Pre ňu som bola mama Sima.

Nelka?

Dievčatko, ktoré som liečila pred tebou.

Čo sa s ňou stalo?

Uzdravila sa a odišla. Minulý týždeň poslala obrázok, jedna doktorka mi ho naskenovala, dodala nežne. Odkiaľsi vytiahla výkres a ukázala ho Rubinovi. Zhluk veľkých a malých postavičiek na lúke a nad nimi kostrbatý nápis Nela mama Sime. Vieš, nie je to ľahká práca, nechať si vás doslova prirásť k srdcu a potom vás pustiť do krutého sveta. V mnohom sa podobá materalstvu – človek zažije úľu bolesti a obáv... A potom momenty, ktoré to všetko vyvážia.

Aké vyhlíadky mám ja?

Žiadny strach, pohladila ho po líci. Možno to bude chvíľu trvať, ale dáme ťa dokopy. Spomínaj na pekné chvíle s rodinou, s kamarátmi. Pozitívny prístup urýchľuje hojenie! Keď oprávime najhoršie škody, začneme trénovať.

Vo sne? To je na niečo dobré.

Samozrejme, organizmus reaguje aj na predstavu pohybu. Precvičíš si príslušné dráhy a keď sa prebudíš, rehabilitácia pôjde rýchlejšie. Ale s tým sa zatiaľ nemusíš trápiť. Ukážeš mi, kde si sa najradšej hrával?

Prichádzala každý deň. Žiadna zmena.

„Ahoj, Rubin.“

Cítila sa trápne, keď rozprávala na ten nehybný kus mäsa v skrini. Netušila, či ju vôbec počuje. No ešte trápnejšie by sa cítila, keby ostala ticho.

Chvíľu posedela, vypočula si malú prednášku, aby to nevyzeralo, že sa nezaujíma a zasa išla. Odborné výrazy a prefikované technické riešenia stekali po vylštenom povrchu jej mysle ako voda po kačacom perí, len občas zanechali nestrávitelné kačmienky nechutných skutočností, s ktorými sa musela zmieriť. Našťastie v zmierovaní sa mala prax. Včera profesor spomínal špeciálnu regeneračno-stimulačnú výživu a akési dôležité faktory, ktoré izolujú z vypestovaných geneticky modifikovaných

baktérií *E. coli*. To sú tie, čo inak žijú v ľudskom čreve. Dnes zasa hovoril o jedinečnom polotekutom lóžku SolGel, ktorým sa v presne stanovených vzorcoch šíria vlny premeny skupenstva v tekutého na pevné a späť, čo stimuluje prúdenie lymfy a bráni vzniku preležanín. Podobný princíp vraj využíva meňavka pri pohybe paňožok. Pani Fierceovú až striaslo. Rubin v objati obľudnej meňavky. Nezniesla hrdý výraz profesora, keď rozmazával tie odporne podrobnosti. Radšej sa rýchlo ospravedlnila. Unikala jednotvarnými chodbami nemocnice ako pokusná myš labyrintom. *Preč. Preč! Keď sa to skončí!*

Toto žiadny človek nemôže prežiť.

Ale on nie je hocijaký človek, však?

Nádej pani Fierceovú stiesňovala viac než očakávanie konca.

Mama Sima bola... fajfn. Hral sa s kamarátmi na ulici a ona im doniesla koláče. Rozumela ich vtipom a sama vedela rozprávať také, na ktorých sa všetci smiali. No nedusila ho, ani na seba nestrhávala prílišnú pozornosť. Zvedavo, ale sympaticky nakúkala do jeho života.

Jedného dňa rozbil susedovi parenisko. Od rána tušil niečo zlé, ale nemohol si pomôcť. Kopal do lopty tam, kde to mal zakázané. Letela cez plot a zvuk trieštenia skla, ktorý sa ozval vzápätí, len potvrdil neodvratnosť katastrofy. Rubin horúčkovo premýšľal, či by sa to nedalo hodiť na niekoho iného, ale sila spomienky ho ochromila. Vedel presne, čo bude nasledovať. Susedská hádka, ktorú Rubinov otec vnímal ako verejné poniženie. Finančná kompenzácia...

Otec ma zderie ako hada!

Lenže do známeho scenára vstúpila mama Sima.

Nezderie, vyhlásila kategoricky. *V pokoji sa o tom porozprávame a dohodneme sa na primeranom treste.*

Neveril, lenže ona to naozaj urobila. Rubinova skutočná matka si nikdy nedovolila zastaviť otcovu ruku, no mama

Sima to spravila bez mihnutia oka a navyše zariadila, aby si Rubin mohol trest odpracovať v susedovej záhrade. Pri tej príležitosti zistil, že sused je tiež normálny človek a hoci medzi nimi nevzniklo žiadne veľké priateľstvo, ten punitckársky záhradkár v Rubinovej mentálnej kartotéke postúpil zo zložky „nepriateľ“ do kategórie „známy“.

Nebolo to jediný raz. Mama Sima skúšala podobné figle s jeho životom každú chvíľu. A Rubin ju nechal. Hádám až príliš sa mu zapáčili tie drobné veci, ktoré boli inak. Spôsob, akým ho brala okolo pliec, keď niekam išli. Ona sa nehanbila. Uvolnenosť, s akou mu spievala. Pocity výlučnosti, keď si ho brala na kolena a debatovala s ním o tom, ako funguje svet. Cítil, že ju naozaj zaujíma jeho názor. Hladko ho previedla nejdným úskalím vznikajúcich kamarátstiev a diskretné mu obviazala rany, keď náhodou preceňoval svoje sily. Strpel dokonca aj to, ako ho skúšala vychovávať. Iba kvôli nej sa ozval, keď mu matematikárka omylom pridala body v písomke, alebo vrátil diplom zo súťaže v behu, keď mu obávaný telocvikár napočítal viac obehov, než zvládol v skutočnosti.

Známka a diplom o pár rokov nebudú mať pre teba žiaden význam, ale nikdy nezabudneš, či si veci vo svojom živote získal právom, alebo podvodom. Na čo ti budú trofeje, keď si nebudeš môcť sám seba vážiť?

Trvala na tom, aby bol Rubin dobrý, čestný chlapec. Pomáhaj slabším, nepodliezaj silnejším. Hej, takéto veci sa deťom hovoria vždy, lenže ona to myslela až dojmavo vážne. Chcela, aby robil veci správne, nie len *aby ľudia nepovedali alebo aby na to neprišiel otec*. A Rubin chcel, aby naňho mohla byť hrdá. Kdesi v kútiku duše si stále uvedomoval, že mnohé veci boli inak, nedovolil však žiadnemu rozporu, aby mu kazil tieto zvláštne prázdniny od *naozaj*.

Do izby vtancoval bielo oblečený mladík s mopom.
„Ránko, teta Sima! Dobré, doktorka!“

Doktorka Dana Kortová sa usmiala od terminálu:

„Aj vám, Laci. Sima vás tiež pozdravuje. Pýta sa, či ste už stihli vyskúšať ten jej recept na krokety.“

Mladý muž spokojne prikývol.

„Hej, hej. Prvotriedna delikatesa. Že ďakujem.“

Doktorka pokrútila neveriacky hlavou: „Výmena receptov. Kam sme sa to dostali? Ja len čakám, kedy začne celému oddeleniu radíť v oblasti vzťahov.“

„Srdcové záležitosti, to je predsa jej špecialita,“ uškrnul sa Laci a jemne poklopil tú časť mimotelovej multiorgánovej podpornej jednotky, kde sídlila krvná pumpa. „A vôbec, ako sa dnes darí Rubimu?“

„Lepšie než sme čakali. Už mu na tej novej ruke normálne vidno prsty.“ zvestovala nadšene, no vzápätí jej hlas schladol:

„A viete, čo na to pani Fierceová? Nestáli jej za viac než sekundový pohľad a jedno malé ohrnutie nosa. Akoby ani nečápala, aká je to úžasná vec.“

Laci pokrčil plecami aj mopom. „No, pozrite sa na to očami laika. Nová ruka je krpatá, čaptavá, prsty má spojené plavacou blanou...“

„To sa oddeľí.“

„Vy ste si istá. Ona nie. Vidí niečo nezvyčajné, neprirodzené. Vy ste tu doma, všetky tie prístroje milujete.“

Skočila mu do reči: „Ved som potila krv, aby sme ich mohli postaviť! Kolko bezsenných nocí som strávila vypisovaním grantových žiadostí, vyplňaním nekonečných formulárov! A nie len ja, všetci vedeckí pracovníci na oddelení. Pamätáte, ako sa nám vtedy zavaril kávomät?“

„To sa nedá zabudnúť. Lenže pani Fierceová si u nás pripadá ako v kulisách sci-fi filmu a zdá sa, že vedecká fantastika nepatrí k jej obľúbeným žánrom. Možno len musí prekonať prvotný stiesňujúci pocit. Tiež mi spočiatku nebolo všetko jedno, keď ma sem prideliť.“

„Ach, Laci,“ vzdychal si doktorka. „Profesor mal na ňu nasadiť vás, nie mňa. Vrável mi: Si žena, citlivá, empatická...“

Pch. Obávam sa, že proste len odmieta ďalej zotrvať v jednej miestnosti s jej odťaživým výrazom.“

„Delegovanie nepríjemných povinností je výsadou vedúcich.“

„Tak mi poraďte, čo mám robiť? Pichnúť jej nejaké anxiolytikum? Keby na to prišiel profesor, hneď by zo mňa spravil ďalší prípad pre Simu. Odliat' jej zo zásob etanolu na čistenie? Viem, že by ste sa mi pekne poďakovali.“

„Veru, etanolu je vždy menej, než potrebujem.“

Chvíľu sa teatrálné škriabala za uchom a potom, akoby jej práve napadla spásna myšlienka, dodala: „Mohla by som jej na upokojenie venovať plyšový neurón, keď už si môjho medveďa odniesla Nelka.“

„Neurón, prosím, odložte pre mňa, na starobu sa mi zídé,“ utrúsil mladík a doktorka sa konečne znovu usmiala.

„Jednoducho pokračujte vo svojej práci a keď všetko dobre pôjde, pani Fierceová sa s tým postupne vyrovná.“

„Kiež by. Sima mi stále vypisuje, že sa s ňou chce rozprávať.“

„Prečo nie?“

„Profesor nedovolí žiadny kontakt MMPS s osobami mimo ústav. Nechce, aby von presiakli citlivé informácie.“

„Trochu paranooidné, nie?“

„Uhm. Paranoja – odvrátená tvár vedúcich,“ podotkla zamyslene a vrátila sa k obrazovke.

V ten deň ho vzala na výlet. Prešli sa lesom a zahráli si bedminton na jednej čistinke. Pekné výletné miesto s výhľadom – bol tu už veľakrát. Mama Sima rozložila piknikovú deku, vytiahla obložené chleby... Mohla za to deka. Z hĺbin Rubinovej mysli sa vynoril obraz, ako ju náhlivo rozprestieral po tráve v celkom inej situácii. Ako sa po tartanovom vzore prelievali dlhé plavé vlasy, ako sa doňho zatínali jemné štíhle prsty... Na tie chvíle a na tú dámu spomínal so značnou

dávkou uspokojenia. To ho však priviedlo k menej uspokojivým úvahám.

Čo robí falošná mama s jeho spomienkami? Akoby ich natierala medom a nenápadne rozleptávala pôvodný obsah, ktorý tvoril Rubinovu identitu. Naprávala staré krivdy, stála pri ňom vo chvíľach, keď tá... pravá... bola inde. Poskytla mu lásku, podala mu pevnú ruku, všetko, po čom jeho srdce tajne túžilo. Lenže Rubin odniekiaľ vedel, že keď človeku zadarmo dávajú veci, ktoré chce, pravdepodobne mu plánujú druhou rukou zobrať niečo iné, možno cennejšie.

Kolko mám v skutočnosti rokov? A prečo falšuješ moje spomienky?

Štyridsať sedem, konštatovala vecne, akoby ju vôbec nevyviedol z miery. A prepáč, tvoje spomienky nefalšujem. Sám predsa dokážeš rozlíšiť skutočnosť od terapeutického sna. Chcem ťa len udržať v duševnom stave priaznivom pre hojenie. Detstvo a pozitívne asociácie pomáhajú. Sires a problémy ti pritažia. Ešte stále nie si mimo ohrozenia.

Už nevedel, či jej môže veriť. Možno vôbec nie je zranený. Možno sa mu v nejakom bizarnom experimente snažia vnuťiť či vymazať nejakú ideu, alebo vtesnať jeho myseľ do akejsi šablóny. Znásilnenie k ideálu? Ale prečo? Je väzňom, zločincom na prevýchove? Alebo revolucionárom, ktorého sa snaží zlomiť vládnuci režim? Je niekým dôležitým? Nespomínal si. To, čo o sebe vedel, boli len útržky, rozostrené záblesky v temnote. Musel čakať, kým ich nebude viac, aby si z nich dokázal vyskladať aspoň základ obrazu.

Rubin? Chceš sa o tom porozprávať?

Znechutene pokrútil hlavou.

Dej si aspoň chlebič, nech nevyjdú nazmar.

Musel uznať, že láskavejší spôsob vymývania mozgu by sotva vymyslel.

Z laboratórnej myši sa stáva štvaná zver, pomyslela si Rebeka Fierceová trpkó. Už ani nevychádzala hlavným vchodom, chytala ju z toho hrôza. Personál jej dovolil používať nenápadné zadné dvere, kadiaľ sa vyvážal biologický odpad. *Kam sme sa to dostali, Rubín? Prečo to nemohlo zostať ako vtedy, keď sme sa spoznali – dvaja bezvýznamní ľudia zaujímaví najmä jeden pre druhého? Ja viem, ja viem, tebe by to nestačilo.*

Cez všadeprítomný zápach dezinfekcie prerážala krv – alebo si to Rebeka len navrávala? V každom prípade vždy, keď vyšla na vzduch parkoviska presiaknutý vôňou výfukov, dovolila si hlboký úľavný nádych. Málovravný muž z eskorty ju ohľaduplne, no pevnou rukou viedol k autu. Vedela, že je len otázkou času, kedy ju hyeny vysnorí a aj tu, bola však sklamaná, že sa to stalo tak skoro.

„Dobrý deň, pani Fierceová,“ nadhodil slizký chlapík, ktorý sa vynoril spoza kontajnerov.

Výhla sa mu pohľadom a kráčala ďalej, akoby sa jej ten pozdrav netýkal. Druhý člen eskorty vystúpil z vozidla, pripravený zasiahnuť.

„Madam? Mám len pár otázok!“

Už chcela zmiznúť v kabíne auta, no ďalšie slová ju zmrazili uprostred pohybu. Oslovil ju tým druhým menom, tým, pod ktorým ju viac nikto nemal poznať. Pazúry minulosti zatáli do živého.

Hral futbal aj stolný tenis. Dokonca cvičil na starom piatnine po dedkovi. Bezcieľne potkýnanie prstov na klaviatúre neznašal len o chl p menej, ako keď ho k tomu nútila jeho skutočná matka, ale Sima tvrdila, že je to nedocenený tréning pre mozog i ruku.

Mozarta musí mať každý rád. Sme na dobrej ceste, tak to nepokaz.

Dobrej ceste – ale kam? vrtalo v hlave Rubinovi. Neistota ho privádzala do šialenstva. Chcel vidieť svoje telo. Chcel byť pri vedomí a rozprávať sa s niekým skutočným. No Sima mu stále dookola opakovala, že ešte nie je pripravený.

Ver mi, nechceš sa zobudiť v tele, ktoré nepredstaviteľne bolí a neposlúcha ťa, do sveta, v ktorom sa nebudeš orientovať. Dopraj hojeniu čas.

Ty sa len vyhováraš! Žartoval, ale obava bola skutočná. Chceš si ma tu nechať do dôchodku, ako rozmazaného synáčka! Hotel mama Sima ponúka dlhodobé zľavy na rekondičné pobyty...

Občas, keď bol sám, sústredil všetku svoju vôľu na túžbu po prebudení.

Otváram oči. Otváram oči. Otváram oči, teraz! opakoval si, no bezvýsledne. Niekedy sa však Rubinovi podarilo zachytiť hlasy. Vtedy zostal nehybne sedieť alebo stáť, akoby hocijaký pohyb imaginárnou anténou mohol prerušiť to krehké spojenie s hmatateľným svetom.

„Tu o ňom píš. Celý článok,“ hlaholil bodrý tenor.

„Laci, Laci...“ káral ho mierne unavený mezosoprán. „Že vás ešte neomrzelo čítať ten bulvár... A kto to teda bol?“

„Dlhodobó frustrovaný učiteľ zo stredne veľkého mesta. Bomba profák, píš. Chemikár. Žil si so ženou šťastne na hranici životného minima. Mali dokonca dieťa, lenže to ochotahom sa k liečbe nedostalo včas. Tu naznačujú, že asi nemali na podmazanie nejakého posudkára. Dieťa...“

„Ach, prosím. Ja to nechcem vedieť.“

„...zomrelo. Rodičia zvládali situáciu každý po svojom. Ona utiekla, on vinil systém a dal sa k radikálnym aktivitám.“

„Chemikár zo stredne veľkého mesta,“ začala žena, akoby rodinné pozadie príbehu túžila čo najskôr vypudieť z hlavy:

„Že ma to neprekvapuje? My, vedci, nemáme od učiteľov v platových tabuľkách príliš ďaleko. Napokon ani v tabuľkách dlhodobej frustrácie, keby niekto našiel odvahu ich zostaviť.“

„Akoby technický personal mal ustlané na ružiach,“ smial sa Laci. „Frustračné tabuľky, to sa mi páči! A čo je zdrojom vašej frustrácie, tu, v samotnom centre excelentnosti?“

Žena si vzdychla: „Ten rozdiel medzi papierovými možnosťami a tvrdou realitou. Vidíš, čo všetko by sa dalo urobiť, ale neurobí sa, lebo... lebo systém. Večné a nekonečné žiadanie a vykazovanie. Neustále hodnotenia, z ktorých nakoniec aj tak nič nevyplyva. Pravidlá, v ktorých sa nevyznajú ani tí, čo ich vymysleli. Pomedzi to navyše prebiehajú nitky záklusných partii. Nedostatok základných chemikálií a masťné marže exkluzívnych dodávateľov. Málo ľudí, a aj tí musia plyvať svojím časom na tony nezmyslov namiesto rozumnej práce. Aby potom utiekli do farmafiriem, keď príde čas žiť rodinu.“

„Hm, každý má svoje frustrácie. Ale vy máte aspoň tetu Simu, to je hotový zázrak, snažil sa vnieť do konverzácie optimizmu mužský hlas.“

„Hej, je to zázrak, že sa nám vôbec niečo fungujúce podarilo postaviť. Bez profesorových kontaktov by Sima ani nezačala. Cez etickú komisiu prešla asi len omylom. Ak sa v tomto verejne exponovanom prípade... neosvedčí... môžem tak projekt veľmi rýchlo pochovať. Sime potom tiež nanajvýš tak doprajú kresťanský pohreb.“

„Vy všade vidíte len katastrofické scenáre. Veď Rubi sa sľubne zotavuje.“

„Jeho telo,“ namietla ustarostene. „Regenerácia vnútorných orgánov prebieha v pohode, ale o kognitívnych funkciách mozgu alebo o jeho osobnosti zatiaľ nemôžeme povedať nič určité. Funkčná rezonancia ukazuje aktivitu, ale podobný vzorec sme videli aj pri prvých dvoch pacientoch a tí napokon-“

„Čo to má znamenať?“ vtrhol do rozhovoru náhle dunivý bas.

„Ehm... Prepáčte, pán profesor. Práve som to chcela vyhodit. Nevieť, kto to vždy necháva v kuchynke.“

ospravedlňovala sa žena. Rubinovi pripadalo sympatické, že Laciho kryje.

„Už ten hnusný plátok nechcem vidieť v žiadnom laboratóriu, v kuchynke, na chodbe, ani na vécku! Viete si predstaviť, že by ho našla pani Fierceová?“

Viac toho Rubin nepočul. Prídlhé sústredenie ho vyčerpalvalo. A jeho pozornosť pohltili myšlienky na pani Fierceovú. Snažil sa zo zvyškov svojho mozgu vyžmýkať jej podobu, ale márne. To jej plavé vlasy sa rozliali po tartanovej deke? Neboľ si istý. Vždy, keď si myslel, že už-úž rozoznáva kontúry tváre alebo aspoň prvé písmeno krstného mena, rozplynula sa do neurčita. Pani Fiercová mu unikala.

Skúšal spomínať na iné veci. *Naozaj som učil?* Predstavil si sám seba za katedrou a... čosi mu to hovorilo. Stál kdesi na vyvýšenom mieste. More tvári pod ním sa nepokojne vlnilo. Veľmi dobre vedel, ako ich presvedčiť. Začal vtípom, pokračoval vážne, pridal trochu drámy... Celý čas dával najavo, že on, Rubin, sa nebojí. Na záver zrozumiteľné zhrnutie v bodoch, optimistický pohľad do budúcnosti. Slová plynuli hladko, ako bol zvyknutý. Ľudia tieskali. Ktosi mu podával ruku, ale jeho oči bodali ako dýky. *To nebol žiadny študent. Ten chlap...*

Rubini? Mama Sima mu odhrnula neposlúšné vlasy z čela. Spomienka zmizla. Tuším si sa poobede zasníval. Vstávaj! Treba skočiť do obchodu.

Ako by sa na ňu mohol hnevať? Rubin vstal a zašiel s mamou na nákup. V teplotom daždi bezobsažnej konverzácie odniesol domov mlieko, múku a zemiaky.

„Milovala som ho, samozrejme. A on miloval mňa a svoju prácu. Aj žiaci ho milovali. Vymýšľal pre nich hry, pokusy, konštruoval modely molekúl, doučoval, pripravoval na sťažne, ale hlavne... Jednal s nimi ako s ľuďmi, to deti vedia oceniť. Chodili za ním so svojimi problémami. Ach, boli sme

vtedy mladí, cítili sme sa nevyčerpateľní. Ja som pracovala v... jednej mimovládke. Chceli sme urobiť zo sveta lepšie miesto a kašľali sme na to, že nás za to nikto neodmení. Potom som odišla na materskú... Ehm... Nie. O tom nebudeme hovoriť, dobre?“

Na chvíľu sa odmlčala, utrela si oči. Požmolila v rukách vreckovku, akoby medzi jej záhybmi hľadala miesto, odkiaľ môže bezpečne nadviazať.

„Ludia sa vraj vo svojej podstate nemenia. Lenže... Kde je tá podstata? Kam až treba siahnuť, aby ste ju nahmatali? Človek si môže stokrát hovoriť, že znesie všetko! Neznesie. Príliš veľký tlak, príliš silná bolesť, krivda, bezmocnosť... nakoniec príjemného, optimistického chlapíka zmenia na... niekoho, koho sa začnete báť. Stalo sa to postupne, ale nedokázala som tomu zabrániť. Jedného pekného dňa som si uvedomila, že doma chodím už iba po špičkách a myslím len na to, ako nenahnevať muža. Vtedy mi svitlo, že musím preč. Nie, on by ma nikdy neudrel. Iba kričal a rozbíjal veci, keď to našlo prišlo. Kontroloval sa aspoň natoľko, aby ho v škole nemali za čo vyhodiť. Výklad zvládol rutinérsky, ostal náročný, no už nie obľúbený. Namiesto suplovania funkcie výchovného poradcu začal energiu venovať... ehm... svojmu boju. Bože, ako je mi z toho smutno. V školskom systéme majú na všetko miery a štatistiky, len tie zomleté duše nikto neznamená. Vrável, že treba znova prebudit tento národ. Ja... už som nevravela nič. Tiež som sa zmenila, a nie k lepšiemu. Kedysi som zvykla problémy riešiť, a nie im uhýbať. Lenže už mi nezáležalo na ničom. Chcela som len prežiť a mať aspoň chvíľu pokoj. Nemusieť bojovať. Jednoducho som sa zbalila a odišla.“

„Jednoducho?“

„Vlastne to nebolo celkom jednoduché,“ pripustila po krátkom váhaní. „Nechcel sa ma vzdať. Prosil, hrozil, vyvolával mi, sledoval ma. Nakoniec som utiekla do iného mesta.“

Zamietla som stopy, opustila svoje staré kontakty, zmenila si meno, všetky čísla, maily, účes, líčenie...“

„A pomohlo to?“

„Áno, na chvíľu som mala pokoj. A samotu, prirodzene. Venovala som sa novej práci, ktorú som si, poučená, nepustila domov. Nejaký čas mi to vyhovovalo. Po pár mesiacoch som sa dala trochu dokopy, začala som znovu chodiť medzi ľuďmi. Trúfla som si časom aj na nový vzťah. Vydala som sa za dobre zabezpečeného muža. Chcela som do života kúsok... istoty.“

Pani Fierceová sa trpko zasmiala.

Mama Sima sa rozhorčovala viac, než bolo zdravé.

Donášal si na priateľa! A kvôli čomu? Za červený bodík u šéfa?

Miler nebol žiadny priateľ, oponoval Rubín. Z práce si robil fotolab – to som ho mal kryť! Bránil sa alibisticky, no už cítil, ako sa zmenšuje. Odkedy prišiel na to, že sa mama Sima zahráva s jeho subjektívnym vekom, dorástla Rubínova telesná reprezentácia v terapeutickom sne na zrelého muža. No pod odsudzujúcim pohľadom mamy Simy cítil, ako sa znova scvrkávala. To sa mu stalo zakaždým, keď spáchal, ako to ona naplynulo sotva pár minút a Rubín už meral o dvadsať čísel menej. Vyžehlený oblek sa zmenil na roztrhané rifle.

Prestaň už s tým! Kričal pubertiak Rubín.

Tak sa správaj ako muž, a nie ako školopovinný žalobníček, povedala unavene a takmer láskavo. Veď ty si v podstate dobrý chlapec. Musíš pochopiť, že máš hodnotu – pre seba aj pre ostatných – nezávislú na postavení druhých. Nestaneš sa o nič horším, keď tá iná človek v ničom prekoná. Nestaneš sa lepším, keď druhého potopíš.

Prepáč, Sima, ale toto sú kecy ako z motivačnej príručky.

Struhla mu zaucho: *Prepáč, ale je to čistá pravda. Ako tá mám pustiť tam von, keď nemáš v poriadku ani základné hodnoty? prskala pohoršene.*

Zavariť sa ti obvodý? vybuchol. Čo tá do mojich základných hodnôt? Tvojou úlohou je vyliečiť moje zranenia! Nehraj sa na samosudkyňu! O mojom skutočnom živote nevieš nič!

Zdalo sa, že ho nepočúva. Neveriacky hľadela na svoju dľaň, ešte červenú od úderu.

A ty? Čo vieš o svojom skutočnom živote? spýtala sa náhle tichým hlasom. Upokoj sa, porozmýšľaj nad tým a potom môžeš zísť dolu na večeru. Pečiem nákyp, povedala a bez obzretia odkráčala do kuchyne.

Rubin, neschopný slova, ostal stáť na mieste. Napokon sa rozhodol, že bude chvíľu robiť drahoty a potom za ňou príde. Nemá cenu vysvetľovať jej, ako to chodí vo svete ostrých lakťov na kľzkom kariérnom rebríčku. Ona žije inde, mimo, kdesi v prístrojmi obloženej jaskyni medzi ideálmi. Áno, bolo tu útulne, ale nebol to jeho svet. Musí sa odtiaľ dostať. Už tušil, že prví dvaja pacienti, o ktorých hovorila doktorika (a Sima o nich taktne mlčala), to nedokázali. A ak má jediná cesta do sveta živých viesť cez všetky levely Siminej simulácie reality, Rubin cez ne prejde. Ohne chrbát tam, kde treba, zatlačí na správnych miestach... Cítil, že s týmto má isté skúsenosti. Ešte o svojom živote nevedel všetko, no o jednej veci nepochyboval – cielavedome postupovať za svojím, čakať na príležitosť a potom ju bleskovo chytiť za pačesy, v tom bol Rubin Fierce vždy jednotka.

Ako „bombová exmanželka“ prehovorila len pod mienkou, že ostane v anonymite. Slizký chlapík súhlasil. Win-win stratégia. Ak Rubin prežije a vráti sa k moci, budú mať novinárske hyeny informátora pekne pri zdroji. Ak Rubin zomrie, Rebeka iste rada zmení názor – alebo sa ocitne

bez ochrany a na jej názore viac nebude záležať. Škandalózne príbeh ženy, ktorá dvoch mužov na opačných koncoch mocenského rebríčka spájala skôr, než to urobil výbuch podomácky zostrojenej nálož, vábil takmer neodolateľne.

„Mimo záznam – je možné, že to urobil kvôli vám?“

„Nie,“ pokrútila hlavou rozhodne. „Tomu by som neverila. On bol naplno oddaný myšlienke udeliť tým hore lekciu, aby si uvedomili, že nie sú nedotknuteľní. Koniec-koncov to napísal aj v internetovom liste na rozlúčku.“

„Nezdá sa vám zvláštne, že si pre svoj krvavý čin vybral čas tesne po verejnom odhalení aféry pána Fiercea s kondičnou trénerkou? Nepripúšťate, že by chcel... ehm... brániť vašu česť?“

„Absurdné. Neexistuje dôkaz, že by si svoju dávnú bývalú vôbec spájal s manželkou človeka, ktorého vinil za všetko zlé v súčasnej spoločnosti.“

„A vy?“ dodal provokatívne. „Ako vnímate tento názor?“ Rukou si teatrálné prikryla oči, akoby ju mimoriadne sklamalo, čo vidí. „Ach, nezaťahujte ma do politickej debaty, na to ja skutočne nie som. Príde mi hlúpe, ako niektorí ľudia robia z Rubina hotového satanaša. Ja ho poznám ako normálneho muža. A keď už sme pri tých krčmových frázach – v dnešnej spoločnosti je toľko zla, že jeden človek by ho nevládal spôsobiť, ani keby sa roztrhal.“

Keď sa lúčil, dal jej vizitku. Rebeka podakovala a s myšlienkou, že ten kúsok tvrdého papiera hodí pri najbližšej príležitosti do modrého kontajnera, zastrčila vizitku vedľa starých kalendárikov a pokladničných blokov do bočnej priehradky kabelky.

Laci sa nepoučil. Vo vozíku si okrem fliaš živých roztočkov viezol aj najnovšie vydanie bulvárneho denníka. Na prvej strane žiaril kriklavý nápis „Bomba profák – útočil aj na Deň

obállok?“ a inde, menším písmom: „Peklo s chemikárom – spoved jeho ex“.

„Nebojíte sa ani vrchnosti?“ zabrádala doktorka Kortova.

„A čo mám robiť, kým mi mašina pumpuje empévčku? Civieť do steny?“

„Tak aspoň neprovokujte,“ vzala obal zo starého katalógu laboratórnych potrieb a noviny doň zabalila.

„Navyše – pacient by sa iste rád dozvedel viac o tom, kto mu to urobil,“ filozofoval mladý muž, kým vymieňal Sime živné roztoky. „Výbušnina a nástražný systém z Rubiho prípadu sa vraj zhodujú s tým, čo použili na Deň obálok.“

„Jeden páchatel?“ nadhodila doktorka.

„Ak áno, musel podať takmer nadľudský výkon. Ved koľko ľudí vtedy prišlo o prsty? Aspoň dvadsať vysokých úradníkov zo všetkých kútov Slovenska. Neskôr sa ukázalo, že každý z nich mal niečo za nechtami. No, vzťah tých chlapcov k naprataným obálkam už nikdy nebude tak bezvýhradne kladný.“

„Priznám sa, že som to príliš nesledovala. Ale keď už bol páchatel taký múdry, mohol predvídať, že priamym dôsledkom jeho činu bude tučné verejné obstarávanie na bezpečnostné systémy pre štátne úrady.“

„Možno preto si povedal, že nabudúce treba rúbať ešte vyššie,“ zamyslel sa Laci. „Znie to logicky, nie?“

„Hmmm...“

Márne čakal na obsažnejšiu odpoveď. Doktorka ho už zasa nepočúvala. Luštila akýsi výpis na obrazovke a porovnávala ho s podobným výpisom vytlačeným na papieri. Laci pokrútil hlavou. Taká vzdelaná osoba a tak málo javí záujmu o dôležité otázky celospoločenského významu.

Z Rubinovej porcie nákypu stúpala vôňa tých večerov, keď bolo všetko v poriadku. Mama štrngala riadom pri kuchynskej

linke a ticho si pospevovala. Vonku padal súmrak, do tmavnej línie obzoru postupne prenikali svetlá mesta. Bolo to také...bolestivo príjemné.

Seďte, obracal na jazyku chuť lepšej časti svojho detstva a náhodne listoval v obrázkovom časopise. No namiesto televízneho programu a výjavov zo života filmových hviezd sa mu na lesklom papieri začali zjavovať spomienky. Záblesky, tváre, scény... Pani Fierceová staršia a mladšia spolu v tej istej kuchyni...

Rebeka! Volala sa Rebeka. A hoci nebola majiteľkou dlhých plavých vlasov – tie Rubinovi u nej raz dokonca poriadne zavarili – oplývala nepopierateľnou eleganciou a množstvom praktických zručností. Kedysi ho zlákali jej smutné oči a nedefinovateľná aura tajomstva, ktorá sa okolo nej vznášala. V priebehu rokov mu stihla zovšednieť, odhalil všetky jej tajomstvá. Občas si spestril život úletom k jednoduchšej, veselšej spoločnosti, no Rebeku by nikdy neopustil. Lepšie sa hodila do vyššej spoločnosti, kde sa rád pohyboval. Áno, s pani Fierceovou po boku sa cítil úplnejší.

„Ďakujem, povedal. Trochu ho prekvapil vlastný dospelý tón. Za všetko.“

Nemáš za čo, odvetila Sima. Najväčšou odmenou matky je, keď vidí, ako z jej dieťaťa rastie dobrý človek.

Ach, veď vieš, že sa snažím. No netuším, či niekedy dosiahnem na ideál, ktorý chceš zo mňa mať. Pomaly, akoby nechotne odložil vidličku. V skutočnom svete taký neexistuje.

Kto rezignuje na ideál a uspokojí sa so svojimi chybami, skončí v morálnom bahne, podotkla nekompromisne.

Ty, Sima, si počítač – dokonalosť v každom detaile. Ale nemôžeš zachraňovať ľudí bez toho, aby si uznala ich právo na osobnú nedokonalosť. Bez toho nemôžeš byť viac než len stroj!

Chal uskrnula sa šibalsky. Ako málo o mne vieš! Ja nie som len stroj. Samotný počítač nestačí na to, čo musím robiť ja každú sekundu svojho uzdravovania.

Chvíľu si vychutnávala Rubinov prekvapený výraz a potom dodala: *V prvom rade som matka. Ľudská žena Simona, daryňa nervového tkaniva do môjho systému, vychovala dve deti a dožila sa aj trochu vnúťat. Celý život bola vyznávačkou pokroku, preto sa rozhodla venovať svoj mozog po smrti na vedecké účely. Než ju telo celkom zradilo, vybral si ju profesorov tím na prelomový experiment v projekte mimotelového multiorgánového podporného systému. Prepojiť ľudské nervové tkanivo s počítačom sa podarilo už viackrát, ale systém môjho typu... Nikto nevedel, ako to vypáli. Ja... nie som tak celkom ona, ale zachovala sa vo mne časť jej osobnosti a pamäti. Ved o ňom môže stále snívať. Poď, nič ti ukážem.*

Rubin fascinované vstal od nedojedeného nákypu a nechal sa viesť z kuchyne do predsiene. Tam, kde nemali byť žiadne dvere, vstúpila mama Sima do izby, ktorú dom Rubinovho detstva vôbec neobsahoval.

*Nečuduj sa, že ju nespoznávaš. Toto je moja izba spomienok. Aj štýlom zariadenia sa líšila od zvyšku domu. Jednoduché, funkčné tvary a syntetické materiály Rubinovi zo všetkého najviac pripomínali kajutu vesmírnej lode, ako si ju predstavovali návrhári v sedemdesiatych rokoch dvadsiateho storočia, alebo jadro bunky z detského seriálu *Boľ raz jeden život*. Retrofuturistický dojem dopĺňalo anatomicky tvarované kreslo s príručným stolíkom, ktorého dosku zdobil štýlový smartfón. Na volnej stene visela obrazovka s kolorovaným prierezom endoplazmatického retikula a vedľa trónil na čestnom mieste výkres od Nelky. Sima siahla do priehradky príručného stolíka a na Rubinovo prekvapenie vytiahla starý tradičný papierový fotoalbum.*

Toto sú moje deti – Šimon a Lea. A toto je môj manžel.

Zo starých fotiek sa smiali chlapec a dievča, niekedy v spoločnosti Simy, inokedy s otcom, alebo všetci spolu – bežné rodinné výjavy. Pod vianočným stromčekom, na ihrisku, na výlete v lese, pri jazere...

Naozaj milé, povedal Rubin zo slušnosti. V skutočnosti sa snažil potlačiť iracionálny nával závidosti. Netúžil vidieť Simu takú šťastnú s inými deťmi.

Sima si jeho výraz nevšímala, práve vytahovala iný, o čosi štíhlejší album.

Pozri, tu je Nelka! Však je zlatá? rozplývala sa nad fotkou svetlovlasej slečny v princeznovských šatách.

Hm, neurčito kývol hlavou. Začínal mať dosť. Uprone na ňu hľad, kým nezdvihla zrak od zbierky fotografií. Potom zaútočil:

Ale nechápem jedno. Prečo mi neukážeš aj fotky ostatných?

Na chvíľu jej vyrazil dych: Ostatných?

Tých, čo tu boli pred Nelou. Tvojich pacientov, ktorí neodišli. Odviezli ich. Alebo sa mylím?

Ach, Rubin, vzdychla a v jej hlase znel nekonečný smútok. Takéto pocity ani v najmenšom neprosievajú hojeniu.

A naoč sa mám hojiť?! Aby som ostal naveky uväznený v tomto chorom, neskutočnom svete?

Prepáč, Rubin. Možno sa ti to tu zdá ako večnosť, ale od tvojho zranenia uplynul sotva mesiac. V terapeutickom sne budeš len dovtedy, kým sa neuzdravíš.

To si hovorila aj im?

Nádej je kľúčový element v procese uzdravovania.

Nenadarmo sa hovorí, že zomiera posledná. Strčila ruku do priehradky tak hlboko, že by to fyzikálne nemalo byť ani možné, ale Rubin sa už ničomu nečudoval. Po chvíli prehrabávania vytiahla dva štíhle zošity. Spomienky na dvoch chlapcov. Keď v nich listovala, mala v očiach slzy.

Ak ich musíš vidieť, tu sú. Volali sa Tomáš a Pali.

Jeden bol svetlý a podsaditý, na fotografii sa škeril spoza obrovskej kopy dubákov. Druhý chlapec, sneď a chudý, oduševnene uhaňal po trávniku za futbalovou loptou.

Tomáš... Mohol sa stať naozaj skvelým kuchárom. A Pali so svojim pohybovým nadaním mohol byť zasa športovec, tanečník... Keby ich potenciál niekto neubil už v detstve a nepostrčil

ich na cestu, ktorá končí väzením. V pamäti mali príšerné veci. Ktoré spáchali, ktoré zažili... Deštruktívne vzorce, ktoré nedokázali opustiť. Priniesli mi ich v hroznom stave a ja som sa iba učila narábať so svojím systémom. Nemohla som... Nedokázala som ich zachrániť. Pracovala som na tom zo všetkých síl a chlapci... Obaja tak bojovali! Telá sa mi podarilo viac-menej zaplátať, ale s mozgom je vždy najťažšia práca. A profesor chcel zázraky na počkanie, nemal trpezlivosť...

To už Sima nepokryto plakala.

Vraj ich sem vybrali preto, že nebudú nikomu chýbať. Ale mne Tomáš a Pali chýbať budú. Do konca dní.

Rubin k nej pristúpil a objal ju okolo pliec. S potešením zaznamenal, že je opäť vyšší ako ona.

Pšššt, bude dobre, tíšil ju, akoby sa náhle rozhodol prevziať rodičovskú rolu. Už máš predsa všetko pod kontrolou. Ovládaš svoj systém a každého ďalšieho pacienta zachrániš, však?

Keď ju objímal, nenápadne jej poza chrbát zobral z priručného stolíka smartfón. Predtým dlho uvažoval, komu tu, uprostred terapeutického sna, môže Sima chcieť volať. Nakoniec mu svitlo.

Pod, nechajme spomienky spať. Dáme si čaj, dobre?

Viedol Simu späť do kuchyne a cítil, že vo vrecku skrýva svoj kľúčový element v procese uzdravovania.

Dana opäť prechádzala výstupy a nevyzerala pritom vôbec nadšene.

„Porovnávate údaje manuálne?“ čudoval sa Laci. „Nestacia vám prehľadné správy od Simy?“

„Istota je istota,“ pokrčila plecami doktorica Kortová a pokračovala v práci.

„Rubí vám tie nadčasy nezaplatí. Alebo si myslíte, že keď sa prebudí, z vďačnosti nám všetkým pridá? A navrch priloží nejaké blyskavé štátne vyznamenanie?“

„Nerobím si ilúzie.“

„Ani ja. Veď už dal veľakrát jasne najavo, že kašle rovným dtelom na učiteľov, zdravotníkov aj vedcov. Stále nás považuje za darmožráčov. Ja si myslím, že keď sa prebudí, bude mať pekný prejav o tom, ako ste to všetko dokázali vďaka jeho vláde a tým jeho podpora zhasne.“

„Stále hovoríte, keď sa prebudí. Vaša viera v Simu je obdivuhodná.“

„A vy máte dôvod o nej pochybovať? Preto všetko to preverovanie?“

„Uhm,“ prikývla. „Mne tu vychádza, že pán Fierce je už dobrý týždeň fyzicky pripravený na odpojenie. A Sima zatľka.“

Laci hlučne vydýchol ako lokomotíva vypúšťajúca prebytočnú paru.

„Viete, čo to znamená?“

Na pár úderov srdca medzi nimi panovalo ticho, podfarbené len vrčaním prístrojov.

„Tuším. Materinský pud Simy potlačil autoregulačné mechanizmy. Odmietla sa vzdať kontaktu s pacientom, nechce ho vypustiť do sveta, ktorý nemôže kontrolovať. Alebo... alebo je úprimne presvedčená, že má na ňom stále čo liečiť.“

„Myslíte jeho mozog politika?“ spýtal sa Laci ľahkovážne.

„Možno ste trafili kliniec po hlavičke. Prví dvaja Simini pacienti boli ťažkí kriminálnici. Ani jeden z nich nenadobudol vedomie, hoci ich zranenia sa zacelili. Nelka, čistá detská myseľ, sa zotavila telesne aj duševne. A Rubin Fierce síce nemá záznam v trestnom registri, ale...“

„Ako dobrý politik je zároveň aj psychopat.“

„Odvážna diagnóza.“

„Hej, stačí sa naňho pozrieť, keď má prejav. Veď mnohí z vysoko postavených manažérov a politikov sú vraj psychopati. Od prírody im chýba schopnosť empatie, takže ich netrápi súcit ani výčitky. Písali to v novinách minulého leta a aj teraz v marci. Psychopat sa nedá vyliečiť.“

„Ja by som plasticitu mozgu nepodceňovala,“ zmurkla nášho doktorika. „Hrŕstka kmeňových buniek sem, ťtipka nerovných rastových faktorov tam. Sima to s nimi vie! Keď môžu pomôcť slepým, aby prvý raz uvideli, prečo by vďaka nim bezcitný človek nemohol získať vŕhľad do pocitov druhých? Napokon, Siminou základnou úlohou je presvedčiť ľudské telo, aby vyliečilo stavy, ktoré sa predtým považovali za neliečiteľné. Nebolo by krásne, ak by dokázala taký... ehm... mozog politika posunúť čo i len trochu pro-socialným smerom?“

Z tónu doktorikinho hlasu bolo stále zrejme, že žartuje, ale veselý výraz nedosiahol až do jej očí. So systémom, ktorý dokáže modifikovať osobnosť pacienta, nie sú žiadne špásy. Dvojnásobne, ak to vedome zatají. Doktorke sa tento kurz uvažovania vôbec nepozdával, ale nedokázala prestať. Ak si aj Sima uvedomila šírku svojich možností, má nepochybné dôvody, prečo sa zatiaľ nikomu nezdôverila. Pud sebazáchovy jej nechýbal. Napokon, čo by urobil profesor, keby sa dozvedel pravdu? Pôvodne plánoval – samozrejme, až keď sa Sima osvedčí – zveriť jej svoje starnúce telo, aby zistil, či mu dokáže „pretočiť bunkový tachometer“. Mal by ešte stále odvahu do nej vliezť? Ako by naložil s projektom, keby zistil, že Sima môže okrem regenerácie ponúknuť napríklad aj... boh vie... nevyžiadany lifting mozgových závitov? Ako by zareagovali investori, ktorým profesor nasľuboval hory-doly? O etickej komisii ani nehovoriac.

Rýchlo si však uvedomila, že etická komisia predstavovala ten najmenší problém, keď je v centre diania Rubin Fierce. Ak sa prebudí – ak sa Sima naozaj pokúša „vyliečiť“ Fiercov mozog politika a ak nebude stopercentne úspešná – stačí jeho jediné slovo a celý mimotelový multiorgánový podporný systém zmizne pod temnými krídlami tajnej služby. Len blázon by nevyužil potenciál toho projektu. Stačili by drobné úpravy. Mama Sima by mala ešte mnoho prominentných pacientov. A Rubin Fierce by jej každý rok na deň matiek posielal kytku červených karafiátov.

Doktorika potriasla hlavou, aby sa zbavila hrôzostrašných predstáv.

„Sima, musíme sa vážne porozprávať,“ napísala do komunikačného terminálu.

A čakala.

Skočila si dať kávu do kuchynky. Skontrolovala terminál. Bez odzvy.

„Sima, riskuješ osud celého projektu. Ak ihneď neodpovieš, musím ísť za profesorom.“

Prešla sa po chodbe sem a tam. Poliala kvety pri vstupe na oddelenie. Práve kráčala naspäť znovu skontrolovať terminál – a vrazila do profesora.

„Nič sa nestalo, Dana,“ odmävol jej zmätené ospravedlnovanie. „Rád vás vidím. Čo keby sme sa spolu pozreli na nášho prominentného pacienta?“

Takmer to vyšlo. Rubin dopil horúci čaj. Vstal, že odnesie hrnček do drezu. Už-už sa chcel ospravedlniť a zamieriť do posteľe. Nevedel sa dočkať chvíle, kedy bude môcť v súkromí svojej izby preskúmať Simin smartfón, kontaktovať svojich záchrancov... Lenže ten prekliaty aparát musel práve v tej chvíli zacvrikať zo zadného vrecka jeho nohavíc. Sima zdvihla obočie a bleskovým pohybom telefón vylovila.

Prišla ti správa, konštatoval Rubin s nevinným úsmevom. Ja viem, odvetila sklamente. No namiesto na displej upiera pohľad do Rubinových očí.

Náhodou som ho našiel na stole a bol som zvedavý. Už sa opäť menil na malého chlapca.

Zasa. Ach, Rubin, netušíš, ako ma bolí, keď mi klameš. Chápem, je to tvoja druhá prirodzenosť. Dlho si bol presvedčený, že musíš o sebe vytvárať falošný obraz, aby ťa ľudia mali radi, aby ťa rešpektovali, aby robili to, čo od nich chceš. Ale nezabudni, ty si hodný lásky aj bez falošného obrazu. Aj keď

mi kradneš veci, ktoré nie sú pre teba na hranie. Ja ťa budem ľúbiť vždy. Hovor pravdu. Budeš slobodnejší.

Ved' chcem byť slobodnejší! vykrikol Rubín zúrivo. Chystal som sa volať niekomu, kto ma odtiaľto dostane, lebo už prestávam veriť, že ma pustíš von sama od seba!

Mama Sima pokrútila hlavou. Tvrdohlavý ako baran. Odmietáš si dopriať čas. No dobre. Pomôžem ti odblokovať spomienky. Zasiatne ťa to naraz a bez prípravy. Keď sa ti budú podlamovať kolenná, môžeš čerpať útechu z faktu, že si tento spôsob vybral sám.

Urobila pár krokov do obývačky a z knižnice vytiahla žiarivo červený zošit v tvrdej väzbe. Rubín ho otvoril. Našiel starostlivo vlepene volebné letáky a novinové výstrižky. A všade videl svoju tvár. Musel sa chytiť za hlavu, aby sa mu prívalom spomienok nerozletela, ale oči nechal otvorené dokorán. Videl ambiciózneho mladého rečníka na úpätí strmej politickej kariéry... Vlastne bol tam. Rebeka mu viazala červenú kravatu. Ostré svetlá reflektorov ho oslepovali, no on kráčal neochvejne vpred. Mnohí sa mu vysmievali, ale v prlívne stúpajúcich Rubínových preferencií sa čoskoro smiať prestali. Rubín zostavoval vládu.

Tak toto som ja! Lapal po dychu. Cesta hore ho opájala, aj keď z nej ostal iba vir spomienok. Vedel som, že musím byť niekto dôležitý!

Mnohí mu závideli, lebo si nevedeli ani predstaviť, aký nelústostný boj sa skrýva za jeho úspechom. To už pevne držal opraty a obsadzoval strategické pozície svojimi ľuďmi.

Co asi robia teraz? Už sa bijú o moje miesto?

Mnohí ho kritizovali, hoci sami by nedokázali s armádou nespôhlivých podriadených úspešnejšie preklučkovať zradnou krajinou nevyhnutnosť, rezolútnych rozhodnutí, dohôd, kompromisov a nemožných podmienok. Psi štekali a Rubínova karavána išla ďalej. Zvládol požiadavky náročných sponzorov, aj útoky rôznych sabotérov. Zvládol nápor štrajkujúcej luzy, zniesol nehanebné obvinenia novinárov, nevdáak strednej vrstvy, či pohrdanie kaviarenských povallačov. Odražal výboje mocnejších rivalov. Tuší, že ho jedného dňa zdolajú, ale kto tú hru raz začne hrať, nemôže

jednoducho prestať. Musí ísť ďalej a nasadzovať čoraz tvrdsie prostriedky, inak by ho súper bez milosti prevancovali.

A bola by ťa škoda? pýtal sa akýsi nový hlas v Rubínovej myslí. Na tento uhol pohľadu nebol zvyknutý, no nemal čas patrične reagovať. Pred očami mu ako v šialenom videoklipe preblikávali mrzké veci, ktoré urobil, nariadil alebo aspoň schválil. Zoradené takto vedľa seba to pre Rubína nevznievalo vôbec lichotivo. Dodržané... ehm... záväzky. Zahladené dôkazy. Eliminované hrozby. Špička ľadovca viditeľných dôsledkov a - mrazivá, ozrutná masa toho, čo nik nevidel a samotný Rubín sa o to nikdy predtým nezapamätal. No teraz jej obrys cítil v hĺbke pod sebou, až ho chytil závrät. Veľkí hráči na kolennách, hrstka pajácov, ktorí vykrikovali príliš nahlas a dostali, čo si zaslúžili, besní psi, ktorých pošťval, aby sa hryžli medzi sebou, a pod nimi nedozerné zástupy bezvýznamných pešiakov, ktorí sa nedovolali spravodlivosti, alebo nedostali odmenu za prácu, lebo pre nich jednoducho neostalo. Tam dolu to už nebola žiadna hra. Každý vycedil svoju kvapku žlče, zúfalstva a beznádeje a zrazu sa v tom svinstve topil celý národ.

Mama Sima sa držala za brucho.

Netváraj sa tak! Musel som! Myslíš, že to ja môžem za ich dostrané životy?! Myslíš, že niekto iný by im zariadil raj na zemi? Všetky vlády predomnou-

Zavri klapačku, Rubín! Nerozpakoval si sa prijať moc a peniaze, tak sa nauč prijať aj zodpovednosť.

Sima sa znechutene odvrátila, ale možno to tak bolo lepšie. Aspoň necítil jej odsudzujúci pohľad. Skúsil voľnou rukou obrátiť list, lenže na ďalšej strane nečakala úľava. Novinový titulok hlásal: „Fierce obetou atentátu!“ a „Krvavá lekcia na záver učiteľského štrajku.“

Znovu bol tam. Náместie. Sklamany, trochu uzimenny dav pedagogických pracovníkov. Píšťalky. Transparenty. V ten deň mali ukončiť ďalšiu zo svojich trápnych nátlakových akcií. Vybavil to ako obvykle so šéfmí odborárov. Rubín si s nimi podával ruky, napokon, boli to starí známi a vedeli, čo sa od nich čaká. Lenže do stredú delegácie prenikol cudzí

element. Držal hlavu sklonenú až do poslednej chvíle. Zrazu bol celkom blízko. *Kde sa vtedy motali chlapi z ochranky?! Zdvihol zrak. Nenávisť v jeho pohľade Rubina paralyzovala...* A potom sa ten chlap jednoducho odpálil.

Záblesk. A tma.

Žiadne svetlo na konci tunela.

Iba bolesť.

Absurdné! odfrkol Rubin, keď sa trochu spamätal. *Také čosi by som čakal od handrovej hlavy. Ale náš človek...?*

Sima zatiaľ krútila hlavou: *Ako sa môžeš čudovať? Ved' si to zúfalstvo a nenávisť sám pomáhal rozosievat'! Lahko zapustili korene v zhnitom bezprávnom systéme. Ich horké plody do vtedy hltali iní, ale raz musel prísť rad aj na teba.*

Rubin prevrátil očami, akoby mal už-už na jazyku neúctivú odpoveď, ale ovládol sa. Potom nasadil ublížený výraz:

Áno, áno, bol som zlý chlapec a nezaslúžil som si nič lepšie než smrť. Ale ty si mi dala druhý život. Minulosť už zmeniť nemôžem, no ak chcem aspoň niečo... napraviť, potrebujem dostať šancu -

Smartfón naliehavo zacvlikal. Na displeji sa objavil nápis „Profesor“ a zoviálny výraz staršieho pána v bielom plášti. Sima znepokojene pohliadla na obrazovku.

Prepáč, Rubin. Toto nepočká. Vybavím jeden hovor a mňa žeme pokračovať, dobre?

Zmizla do kuchyne a veľavravne za sebou zatvorila dvere. Musela utíšiť paniku vedeckého personálu a v pokoji im vysvetliť, že napriek zavádzajúcim čiastkovým údajom o jeho uzdravení Rubin ešte nie je pripravený na odpojenie.

„Potrebuje pomoc a ja som jediná, kto tie škody dokáže napraviť. Musím!“ písala. „Ako by som ho mohla pustiť von takého? Do sveta, kde žijú moje deti a vnúčatá a Nelka a tisíce nevinných ľudí?“

Nuž, áno, možno sa do toho priveľmi vložila. Možno mala venovať pozornosť varovným signálom. Pozrieť sa občas otvoreným oknom do záhrady. Skontrolovať, čo asi robí

Rubin. Neveštri nič dobrého, keď je dieťa dlhší čas podozrivo ticho.

Sima, no tak, Sima!

„Stále nič,“ mračil sa profesor. Nie je to jej štýl, skončiť rozhovor uprostred vratkej argumentácie. On Simu poznal inak. Trpezlivú, pohotovú, rozumnú a citovo vyrovnanú. Dnes nebola ani jedno z toho a napokon prestala odpovedať úplne.

„Nemôžeme ďalej čakať.“

Doktorku Kortovú oblihal studený pot. Už tušila, čo bude nasledovať.

„Dajte vedieť pani Fierceovej, zvolajte operačný tím a priprave všetko na manuálne odpojenie pacienta.“

„Bez koordinácie so Simou to môže byť nebezpečné,“ namietala chabo.

„Nechat pacienta prepojeného s nespolehlivou podpornou jednotkou je väčší risk. Napokon, túto poisťku sme naplánovali práve pre prípad zlyhania MMPS.“

„Áno. Ale samotná Sima utrpí šok. Necitlivý zásah do neuroendokrinnnej rovnováhy ju môže trvale poškodiť.“

„Možno už sa stalo. A... ona poznala všetky riziká. Svojho času sme na túto tému viedli zaujímavý rozhovor. Vravela mi, že už raz zomrela, že sa nebojí a radšej zomrie znova, než by mala poškodiť svojho pacienta. Na manuálne odpojenie nepotrebujem jej súhlas. Ale vedomie, že to chápe takto, mi poskytuje istú úľavu.“

„Celá Sima,“ hlesla smutne doktorka Kortová. Zataľa zuby a vyhládala telefónne číslo pani Fierceovej.

Cez okno sa pozrela, až keď zacítila dym. Ale to už bolo neskoro.

Pred domom, uprostred starostlivo udržiavaného trávnika, ktosi postavil záhradný gril. Na stoličku, kde boli obvyčajne porozkladané ingrediencie, ležal štos fotoalbumov.

„Toľkokrát si ma vzala opekať, a ja som teba nepozval ani raz,“ začal Rubín chladne. „Rád by som to zmenil. Tie... zážitky s tebou obsahovali okrem zábavy vždy aj ďalší, výchovný rozmer. S radostou dodržiám aj túto tradíciu.“

Drevené uhlie sa rozohorelo a Rubín v kuchárskej zástere položil grilovacími kliešťami na žeravý rošt prvú porciu spomienok. Vzduch sa naplnil štiplavým zápachom.

„Prvý ide Pali. Tuším mu to páli,“ zasmial sa Rubín kruto a sledoval, ako horúci vzduch skrúca stránky albumu. „Už mám dosť tých tvojich rečí a zdržovacích stratégií. Žiadam činy.“

„Rubín!“ Sima sa zatackala, musela sa oprieť plecami o stenu. „Čo to vyvádzaš?! Hlas jej preskočil z neveriaceho tónu do bolestnej hystérie, akoby na žeravom kove škvartil jej vlastné mäso. „Ihneď prestaň!“

Na obrazovke smartfónu, ktorý Sima nechala na kuchynskej linke, blikala naliehavá správa od profesora, nikto si ju však nevšimol. Papier zatiaľ vzbĺkol a rozstavený plast kvapkal medzi uhlíky.

Siahol po druhom albume: „Nie je tu pre mňa zdravá atmosféra. Myslíš to vážne. Chcem sa prebudiť. Ukonči terapeutický sen. Okamžite.“

Vedľa Paliho sa ocitol Tomáš. Zápach spáleniny začal byť neznesiteľný.

„Čakám,“ vyzval ju chladnokrvne. „O chvíľu si tých chlapcov nebude pamätať nikto na tomto svete...“

Vyšla z domu. Pohýbovala sa strnule, akoby ju bolel každý sval. Odhodlane však mierila k Rubínovi.

„Sklamal si ma,“ povedala. Jej oči plávali v slzách. Rubín sa opäť menil na malého chlapca, no stále bol dosť vysoký, aby dosiahol na gril. K zošúverenej scernej kópke na rošte priložil album s Nelou v kostýme princeznej.

Sima sa priblížila prakticky na dosah ruky.

„Stoj! Čo máš v úmysle?“ spýtal sa Rubín príkro a v ruke držal posledný, najhrubší zväzok.

„Jedine to, o čo ma žiadaš. Polož ten album do trávy.“

Rubín poslúchol, ale ostal stať tesne vedľa grilu, napätý stále pripravený brániť sa alebo útočiť. Sima holou rukou zmietla zvyšky svojich spomienok do trávy. Potom Rubínovi naposledy odhrnula vlasy z čela, jej prsty zanechali na detsky bielej koži čierno-červenú šmuhu.

„Precitneš v nemocničnej izbe. Zbohom.“

Terapeutický sen zhasol.

„Pán Fierce. Pán Fierce, počujete ma?“

Sotva badateľne prikývol.

Som... Tu. Vidím špinavo biely strop. Tvár akejsi zdravotníčky... Vyhral som! Som... veľký. Mám obe ruky. Práva je akási slabá, ale rehabilitácie to iste spraví. Všetko ma bolí. Som... sám. Tak strašne SÁM!

Plakal, akoby sa mu zrútil svet. Ale to bolo normálne. Aj Nelka prvý deň po odpojení viac-menej preplakla. Doktorka Kortová ju držala v náručí a potom, aby mohla odísť aspoň na WC, jej dala plyšového medveďa, ktorého dostala kedysi od kolegov na narodeniny. Nič podobné by si samozrejme nedovolila k predsedovi vlády, našťastie ani nemusela. Profesor práve otváral dvere, aby ich podržal prominentnej návšteve:

„Nech sa páči, pani Fierceová, váš manžel práve nadobudol vedomie.“

Doktorka vyškľícala na chodbu.

Rebeka vstúpila a neverila vlastným očiam. Rubín už neležal v tej strašidelnej skrini, ale na modernom nemocničnom lôžku,

v peknej, jednoducho zariadenej izbe. Svetlejšie škrvny na tvári stále prezrádzali, kde mu výbuch zničil kusy tkaniva. Na čele mal výraznú tmavú šmuhu, ktorú si predtým nevsimla. Usúdila, že ju asi nebolo vidno kvôli tej bizarenej čiapočke. Trochu váhavo k nemu podišla.

„Ahoj, Rubin. Víťaj späť.“

Podala mu vreckovku a nejaký čas ho držala za ruku. Stále plakal, akoby nemal nikdy prestať.

„To bude dobré,“ chlácholila ho. Nezdalo sa však, že by jej venoval pozornosť. Po chvíli to vzdala: „Asi... ti veľmi nepomáham... Odpočíň si. Dúfam, že zajtra už sa budeš cítiť lepšie.“

„Nechoď preč!“ hlesol.

Ostala, kým znovu nezaspal.

Vo vedľajšej miestnosti zatiaľ tím laboratórnych technikov pracoval na stabilizácii neuroendokrinných funkcií MMPS. Bledá doktorka s nápadnými kruhmi pod očami pozbierala zvyšky odhodlania, sadla si k terminálu a spustila reštart.

Prechádzala výpisy systémovej diagnostiky, hladiny neurotransmiterov...

„Bude oukej, však?“ pýtal sa Laci s nádejou.

„Je to bojovníčka,“ povzbudila ho Dana. Údaje, ktoré zatiaľ naskakovali, vyzerali nádejne.

„Ona si zaslúži prežiť viac ako ten pajác,“ pohodil hlavou k vedľajšej miestnosti.

„Hm... Ako by náš svet vyzeral, keby každý dostal to, čo si zaslúži?“ podotkla doktorka filozoficky a radostne dodala: „Pozri, už nabieha!“

Do komunikačného terminálu napísala:

„Ako si na tom, Sima?“

A čoskoro dostala odpoveď: „Potlčená, ale poučená. Musím si urobiť diagnostiku pamäti.“

„Dana, odkážte Sime, že ja som si všetky jej recepty zapisoval,“ nastojil Laci. „Ak niektoré náhodou zabudla, má ich u mňa.“

„Ó, žiadny strach, píše, že nezabudla. Vraj, keď človek dlhšie pracuje s počítačmi, dokonca aj, cítujem Simu, príslušník mojej generácie sa naučí nepodceňovať zlaté pravidlo. Poznáš zlaté pravidlo, však, Laci?“

„Nie,“ pripustil, hlavne aby jej urobil radosť.

„Zálohovať, zálohovať, zálohovať!“ vypísala Sima triumfálne. Natiahla sa vo svojom anatomicky tvarovanom kresle v izbe spomienok. Zapla veľkú obrazovku na stene a nechala na nej striedať scény zo svojho dávného rodinného života, ale aj portréty ďalších detí – Paliho, Tomáša, Nelky a Rubina. *Každý z nich ma niečo naučil*, pomyslela si.

Potom sa ešte raz sprisahanecky obrátila k doktorke:

„Dana, nezabudni, prosím, Rubinovi povedať, že si v dôsledku šoku z jeho prípadu vôbec nič nepamätám. Bude sa cítiť lepšie.“

Neskôr sa Rubin Fierce skutočne vzchopil. Absolvoval testy, nechal si vypracovať program rehabilitácií a čoskoro začal prijímať aj pracovné návštevy, aby dal všetkým najavo, že je silný a po všetkých stránkach pripravený vrátiť sa do hry.

Jedným z prvých Rubinových hostí bol minister zdravotníctva, bývalý predseda mládežníckej organizácie a aj inak preverený človek. Po obligátnych zdvorilostných tancoch sa odvážil spýtať: „Aké to bolo?“

„Odhliadnuc od toho, že mi zachránila život?“ pousmial sa krivo. „Nedocenená skúsenosť! Tak trochu súkromné peklo.“

„Máme vyvodit' zodpovednosť? Vymeníme šéfa, niekoho konkrétneho z personálu, alebo sa postaráme o likvidáciu celého oddelenia? Zlúčovanie z dôvodov zvýšenia efektivity vždy zaberie,“ navrhoval dravý mladík nápomocne.

Rubin pokrútil hlavou: „O nich nejde, svoju prácu odvedli dobre. Ide o MMPS. Musel by som byť hlupák, aby som nedocenił

potenciál toho projektu. "Osobne bol hlboko presvedčený, že *vec* ako Sima by nemala vôbec existovať, no nikdy by nedosiahol tak vysoko, keby svoj politický úsudok nechal ovplyvňovať malomestiacnymi predstavami o morálke.

»Presunieme ho k tajným.«

V tej chvíli vošla pani Fierceová.

»Ahoj, Rubín, dnes vyzeráš skvele,« pozdravila manželza s úsmevom a obrátila sa k ministromi: »Dobrý deň, Axel, rada vás vidím. Ako sa má vaša pani? A čo malá Vanesska? Už chodí?«

Minister hrdlo komentoval pokroky svojej dcéry. Nikto nedostal šancu zamýšľať sa nad tým, koľko pani Fierceová počula z predchádzajúceho rozhovoru a ako sa jej to dotklo. Bola predsa zvyknutá budiť dojem, že sa jej manželove pracovné záležitosti netýkajú. Lenže za dokonale namalovanou fasádou sa niečo zmeňovalo. Príliš dlhý čas strávil pasívne vo veku Rubínovho života. Teraz si uvedomila, že by mala znova začať niečo robiť. Napríklad robiť zo sveta lepšie miesto. *Ten prístroj vymysleli na pomoc zraneným ľuďom a ťažko chorým deťom, nie pre vaše mocenské hry!* V kabelke nahmatala obdĺžnik tvrdého papiera, ktorý nikdy neplánovala použiť.

Po primeranej dávke ľahkej konverzácie skočila manželovi pre šálku čaju a medzitým vybavila krátky telefonát.

Doktorka Kortová bola prekvapená, keď za ňou pani Fierceová v ten deň prišla a želala si bližšie sa zoznámiť so záračným prístrojom, ktorý manželovi zachránil život. Pozorne načúvala a dokonca kladla zmysluplné otázky. Úprimnosť svojho zájmu potvrdila aj ochotou zainteresovať do projektu MMPS vlastnú dobročinnú nadáciu.

Laci významne podvihol obočie: *Vidíte? Ja som vám to vravel!* A ticho odtancoval s mopom kamsi ďalej.

Tak sa stalo, že príležitosť nenápadne presunúť záznak menom MMPS do pôsobnosti tajnej služby rýchlo pominula. Ktosi uvoľnil príliš veľa informácií do médií. Navyše existovalo množstvo efektívneho obrazového materiálu, ktorý dokazoval, že premiér pri výbuchu prišiel o ruku, ale na tlačových konferenciách po svojom

uzdravení mal ruky opäť dve a ani jedna z nich zjavne nebola protéza. Verejnosť reagovala vlnou búrlivého záujmu, profesorovi začali chodiť desiatky žiadostí o liečbu... Musel opakovane vysvetľovať, že MMPS ešte čaká veľa skúšok a liečiť zatiaľ môže iba obmedzený počet starostlivo vybraných prípadov, ktorým štandardné postupy medicíny nedokážu zachrániť život. Navonok sa profesor od záhadného informátora dištancoval, v duchu však pripúšťal, že súčasná situácia má nepopierateľné výhody. Sima slúbovala do budúcnosti mnoho druhov využitia, od regenerácie po ťažkých úrazoch, cez dorastanie chýbajúcich orgánov a omladzovanie až po cieleňú terapiu duševných porúch, ale ani tak nevidel jej cestu cez všetky komisie a byrokratické prekážky jednoducho. Správa o vylíčení prominentného pacienta v kombinácii s priazňou verejnosti iste neuškodí. Ešte viac však pomôže početná silno motivovaná skupina vysoko postavených úradníkov. Zodpovedné úlohy v štátnej správe sa ľahšie vykonávajú so všetkými prstami. V zdravotnej poisťovni vraj už pre nich pripravujú špeciálnu kategóriu v rámci balneologickej a regeneračnej medicíny.

»Považujte to za vybavené,« hovoril minister zdravotníctva pri minulej návšteve. »Môžete naplánovať klinickú štúdiu. Vašou prioritou bude dorastanie distálnych článkov, prípadne celých prstov horných končatín. Moja asistentka vám pošle údaje k prvej skupine pacientov.«

Thea klavír bavil a Sima sa z neho bláznivo tešila. Bez detí bolo v MMPS smutno a ticho. Teraz však chlapec s priezračnými očami a ušami planúcimi na červeno prehaňal ruky po klávesách. Túžil sa Sime predviesť. Vybral si náročný kusok od Liszta a zatiaľ sa mu darilo.

Ktovie, čo z neho mohlo byť, keby namiesto stoličiek na ministerstve dral klavírne stoličky. Asi by nedostal príležitosť hmotne zabezpečiť celú širokú rodinu, no nestal by sa ani figúrkou na

nici štátnej korupcie. A pravdepodobne by mal stále všet-
 esať prstov pokope.
 na si vychutnávala hudbu a usilovne pracovala na tom, aby
 eo mal onedlho pokope znovu. Po skúsenosti s Rubinom –
 ťkých vážnych rozhovoroch s Danou – už neplánovala lie-
 y Theovho charakteru.
máš právo, tvrdila Dana.
itka má vždy právo, namietala Sima. Rozhoduje v záujme
, kedy treba jesť, kedy spať, aj keď sa mu nechce, alebo že si
brať hračky, ktoré mu nepatria, hoci sú úžasnejšie než jeho
i. A keď to inak nejde, matka smie použiť podplácanie, ma-
ciu, strašenie a v krajných prípadoch aj hmaty a chvaty, lebo
it' deťom, prečo sa svet netočí okolo ich maličku, je v niekto-
uáciach nemožné.
pacienti sú dospelí ľudia, pripomenula doktorka.
idíš, ani ako dospelí nevedia, čo je správne, krčila plecami
 No už jej bolo jasné, že ustúpi. Musí ich nechať, nech sa to
 sami. Po niekoľkých pokusoch dokázala cez nevedomé
 y vytvorit' väzbu, ktorá zariadi, aby pacient pri každom po-
 tom či prijatom úplatku začal v novozregenerovaných pris-
 tit' bolesť.
 na zatiaľ nasadila ťažké zbrane: *Mama to vie lepšie ako deti.*
to vedia lepšie ako ich voliči. Doktori to vedia lepšie ako pa-
i vedeckí pracovníci to vedia lepšie ako ich výtvory. Ešte sa
o mnou dohadovať o liečebnej stratégii?
; doktorka. Samozrejme, že máte pravdu.
 bude to mučivá bolesť. Iba taká neodbytná pripomienka.
 sledné tóny Liszta dozneli a mama Sima spustila nadšený

